

noemde hem een flauwerik! O, ik begrijp nu alles: juist toen waart u zeker in het kantoor!"

„Ja!" sprak mevrouw met een zucht.

„En toen," ging Albertine voort, "is hij ons achterna gegaan, om mij te spreken; maar hij kwam te laat en daarom schreef hij mij dien brief. Hij had het eens moeten weten, die arme Joost!"

„Heeft hij je geschreven? En heeft hij je toen gevraagd zijn vrouw te worden?" vroeg haar vader.

„Nee, hij schreef mij, dat het zijn plicht was, meer aan mijn geluk, dan aan het zijne te denken, en heen te gaan, naar een ander land, omdat hij geen oorzaak van twist wilde zijn, tusschen mijn ouders en mij. En zoo iemand verdacht u van oneerlijkheid!"

„De schijn was erg tegen hem, kind! Als je eens wist hoeveel verdriet ik er van had!"

„Maar hij dan!" riep zij uit; „is het niet verschrikkelijk voor hem, in een vreemd land te komen, onder die akelige verdenking? En waar is hij nu: Wanneer is hij gegaan?"

„Veertien dagen geleden, met de *Koningin Emma*."

„Hoe weet u dat? O papa! Waarom hebt u hem laten gaan? Waarom heb ik daar niets van geweten? Wat moet hij daar beginnen, zoo alleen en zonder vooruitzichten?"

„Niet zonder vooruitzichten, Albertine! hij krijgt daar een goede positie. Oom Albert heeft hem door zijn relaties al een poos geleden een goede betrekking laten aanbieden."

„Zoo! Welzeker, nu begrijp ik alles. Joost moest weg! Ik dacht het wel, dat die daar ook de hand in had. Ik zal hem leeren, die akelige oom."

„Ei, ei, meisje! wat heb ik je voor kwaad gedaan?" klonk achter haar de stem van haar oom, die juist binnen gekomen was. „Wat is hier te doen," vroeg hij zich verwonderd houdend, terwijl hij de ontstelde gezichten aanzag, die zich naar hem toekeerden.

„Luister," sprak Albertine toornig, „het was heel slecht van u, papa zoo tegen Joost op te zetten en daarom is het uw schuld, dat papa hem verdacht heeft! En nu is het te laat; hij is weg — en dat is ook al uw schuld!"

Oom Albert schudde het hoofd. „Wat een overdrijving toch! Is het niet gelukkig, dat zijn waar karakter eindelijk aan het licht gekomen is? Je moest mij dankbaar zijn!"

„Zijn waar karakter is aan het licht gekomen, Albert," sprak zijn broeder; „maar anders dan je denkt. Joost is onschuldig; mijn vrouw heeft dien rijksdaalder weggenomen!"

„Wat zeg je?" sprak de ander verbluft. Nu, dat klinkt al heel wonderlijk!"

„Het is waar, Albert!" snikte mevrouw.

„Geloof u het soms niet?" riep Albertine uit, zich voor hem plaatsend. „O! wat bent u toch kwaaddenkend! Foei, oom! ik schaam mij over u. Maar